

ECCE HOMO

Túrmezei Erzsébet

(Munkácsy képéhez)

A rónaságon bús böjti szelek
Zúgása zengi: Krisztus közeleg,
Ma is, mint rég a szent Sion felé,
Romlástól népét, hogy megmentené,
S a bűneimmel együtt lép elébe,
Munkácsy zordon Ecce homo képe.

Oszlopos tornác közepén állván
Bíborköntösben, mereven, márvány-
szoborként - kezében kormánypálca
szerepét leveles nádszál játssza -
Tomboló viharban gránitsziklaszál:
Bősz, dühtengerárban Jézus Krisztus áll.

Révedező szeme messzire néz,
Homlokán a töviskorona kész.
Gyógyító két keze kötözve csüng.
- Borzadva fordul el tekintetünk
E képtelen képtől, hogy Isten Fia
Szívének értünk mit kell hordania.

Szitokra nyílt tömegnyi kerge száj
Hazug beszédje mind feléje száll,
A szent és tiszta Megváltó felé.
De Ő csak áll. Isten így rendelé:
Megostoroztatik, megcsúfoltatik,
Pogány helytartó kezébe adatik.

Pilátust nézd! Ruhája római.
Tekintete? Megalkuvó mai.
A képen ott áll Jézus oldalán.
Megvédné. De bajba jutna talán.
Ecce homo! Királyotok! Vigyétek!
Mosom kezem. Nem terhel semmi vétek.

Krisztus csak áll. A tömeg háborog,
?Feszítsd meg őt? - kiáltja száz torok.
Öklök lódulnak levegőbe fel,
- Magdolna már az Úrhoz esdekel,
És Mária némán, halotthalványan
Ott roskadozz az apostol karjában.

Forrás: www.keresztenydalok.hu